

*Mårten Anders Eriksson och hans syskon.
Anna, Maria, Karl, Jons, Anders, Erik.*

Nutida vikingafärder

AMERIKA-RESAN

— Jag är gammal och utsliten jag nu, men jag har också varit med om bra mycket, af både sorg och glädje, men lyckligtvis mest af det senare. På 1890-talet var jag prenumerantsamlare åt Aftonbladet, vilket också är ett glatt minne. Nu är jag nämnda tidnings läsare och ser hur folk från olika orter skrifer om sina gladaste minnen, då skall jag nu äfven låta andra få veta mitt gladaste minne.

— Det var år 1882 som Amerika-sjukan grasserade i min hemsocken. Ett stort antal hemmansägare och enskilda hemmansägaresöner däribland äfven jag blefvo angripna af denna sjukdom. Hemmansägarna sålde sina hemman till trävarubolagen för att sedan

köpa land i Amerika och där fortsätta att vara jordbrukare. De lösa personer som reste var endast de, som tänkte tjäna pengar.

— Det var omkring 100 personer, som en dag först i maj månad reste Sundsvägen med sina packklass ner till Borlänge, som på den tiden var deras närmaste järnvägsstation. Under en rast på vägen, när de medföljande skulle taga afsked af de bortfarande, och vända om hem, kom en farbror fram till mig och frågade hur långt jag skulle följa. Jag svarade: — Jag vet icke! — Då tillade han på sin fråga: Eller kanske du följer ända fram? — Då kom en ljusglimt, och jag svarade: Ja, nog gör det mej detsamma! Han gick till min Fader, som var med i sällskapet, och talade om mitt svar. Han kom sedan till mig och frågade, om jag kunde resa ifrån de hemmavarande så hastigt. Jag svarade, att jag tyckte det var detsamma, när det sved. Det raska beslutet fattades, och så bestämdes det, att jag också skulle resa till Amerika. Det skramlades till respengar med gott resultat, så att vid framkomsten till Göteborg, där vi voro i 4 dagar i väntan på båt till England, biljett kunde köpas ända till St. Paul, Minnesota. I Liverpool där fingo vi vara i 8 dagar och vänta på båt till Amerika. Under uppehållet där blefvo vi riktiga engelsmän och vi gjorde på egen hand utflykter till närliggande städer. Och af det stora sällskapet, som då utvandrade kommo snart sagt efter blott några få års vistelse därute många bondpojkar hem igen och äro fortfarande hemma och sköta sin fäderneärfda jordtorfva, som för dem alla tyckas vara kärare än sjelfva gulderlandets svartmylla. Så tycker åtminstone

Mårten Anders Eriksson.